

ЯРОСЛАВ ХАШЕК
ПЕПИЧЕК НОВИ РАЗКАЗВА ЗА
ГОДЕЖА НА СЕСТРА СИ

Превод от чешки: Светомир Иванчев, Стефан Бошнаков, Василена
Мирчева, 1998

chitanka.info

Баща ми е висш държавен чиновник и се казва Нови. Сестра ми се казва Матилда. Ожени се също за държавен служител. Той пък се казва Хандшлаг.

Тя първо ходеше с един от наместничеството. Татко се постара да го повишат. После мама и Матилда много плакаха, понеже, след като го повишиха, той вече не излизаше с Матилда.

След това у нас взе да идва един професор. Постоянно ръкомахаше и на всяка втора дума казваше „строго погледнато“. Веднъж ми донесе глобус, а като престана да идва у нас, прати да му го приберат.

След професора Матилда ходеше с един инженер от земската управа. Той пък много се горещеше и имаше навика да казва „в интерес на страната“.

Матилда много го обичаше и плака цяла седмица, когато татко го изхвърли, понеже инженерът искаше парите да си стоят в страната, а не да ги пращат във Виена.

По едно време татко доведе у дома един чиновник от неговото ведомство. Беше тих човек. С татко си говореха надълго и нашироко за държавни работи до късно през нощта. Матилда бродираше, татко и господинът си приказваха за политика и пиеха вода. Матилда много харесваше тихия господин. После се разбра, че в Моравя имал три деца. Повече не се яви, а татко каза, че го преместили в друго ведомство.

Половин година никой не ни идваше на гости. Матилда ходеше с един офицер, ама тайно, да не научат вкъщи.

Обаче татко научи и й се кара, и я хока, а тя се червеше. После всички плакахме, понеже тате викаше: „Какъв срам! Какъв позор!“

На другия ден доведе едно мършаво човече, същия тоя Хандшлаг, за когото ви разправям. След като го изпратихме, татко рече, че бил много способен. Оня след всяко изречение викаше „целувам ви ръка, милостива госпожо“, а на татко: „многоуважаеми господин съветник“. Тате му е началник. Идва вече трети ден, все така учтив и неуморно повтаря „с ваше позволение“ и „милостива госпожо“ и все целува ръка. Остана на вечеря у нас, при всяка дума на тате кимаше, поглъщаше благоговейно всеки залък, дъвчеше със затворена уста и повтаряше: „С ваше позволение, превъзходно е!“, а също и „Както благоволихте да заповядате, господин директор.“

Щом си тръгна, мен ме пратиха да си лягам, а те се затвориха в трапезарията. Аз, разбира се, заставах зад вратата и чух как татко нарежда:

— Ще го вземеш по бащина заповед, а той теб по служебно задължение.

После Матилда рече, че Хандшлаг бил глупак. Мама въздъхна и каза, че отначало не било задължително да го обича. Тя например харесала тате чак на петата година от сватбата, но било много важно оня да не разбере, че Матилда го мисли за глупак и не го обича.

Матилда се съдра от рев и викаше, че ей сега щяла да замине за родилния дом, обаче нямало да се омъжи за някой, когото не обича. Мама я разубеди, като каза, че вече нищо не оставало скрито.

Тате обеща на Матилда гривна, брилянтена брошка и разни други такива.

Матилда каза, че ще го вземе, за да не опетни семейната чест.

Мама и тате я зацелуваха и викнаха:

— Ай, ай, нашата добричка Матилда!

После взеха да си приказват за Хандшлаг. Тате каза, че ще повиши тоя глупак, ама след сватбата, за да не вземе да се отметне или да избяга.

— Глупак е, вярно, но иначе образцов чиновник. За него служебните задължения са светиня!

— Ще го повишиш само ако я вземе — обади се мама.

— Златна службица ще му уредя, ще види той.

Като дойде на другия ден, господин Хандшлаг се държа боязливо и само поглеждаше крадешком към Матилда. А на Матилда преди това й казаха да му се усмихва мило и да си приказва с него. Той все й отговаряше: „Да, милостива госпожице!“ После донесоха вино. Хандшлаг си сръбна, рече „с ваше позволение, господин шефе“ и заприказва за служба. Този път, след като си тръгна, нищо не казаха за него.

На следващия ден татко каза, ама така че аз да не чуя:

— Днес, Матилда, ще дойде моят подчинен да ти иска ръката. Купи си рози и се накичи!

Слугинята отиде за рози, мама после й се кара, че е купила за 30 крайцера, а можела да вземе за 15. После напарфюмираха Матилда. С каквото остана от парфюма, намазах кучето.

Господин Хандшлаг дойде в черен костюм и с бели ръкавици. Изглеждаше още по-жълт и мършав от вчера. Седна и пак заприказва за работа. Мама поднесе ликьор. На четвъртата чашка той рече:

— Благодаря, милостива госпожо, стига толкова — и се обърна към татко: — Ще ви помоля, господин директоре, да си поговорим на четири очи!

Татко ми показа вратата, мама отиде при Матилда, която блееше безучастно в стаята, и каза:

— Няма да се бавят много. Тоя кратунковец няма какво толкова да го увърта!

После се хвана да пудри Матилда и тогава тате извика Матилда. Застанах до вратата и чух тате да казва:

— Скъпа Матилда, господин Хандшлаг поиска от мен ръката ти. Аз нямам нищо против този съюз, но в крайна сметка последната дума е твоя. Какво ще кажеш?

Матилда се разхълца и каза:

— Да, да! — после извика мама.

Мама дотича и каза:

— Деца, винаги съм казвала, че много си подходите!

После пък всички викнаха:

— Пепичек!

Влязох в стаята, те ми рекоха, че господин Хандшлаг щял да се жени за Матилда. Мама ме попита дали го харесвам. Не можех да кажа, че не, той ме запрегръща, зацелува и занарежда:

— Ах, Пепичек, синът на директора!

От този момент насетне се обръщаше към баща ми с: „Благоволете да заповядате, господин директоре и татко“, а към мама с: „Целувам ви ръка, милостива госпожо и мамо!“

Като си тръгваше, в антрето даде на слугинята жълтица, а на мен една корона и каза:

— Браво на Пепичек, сина на директора!

На следващия ден господин Хандшлаг донесе халки, а като дадоха вино, вдигна чашата си и каза:

— За дълъг и щастлив брачен живот, с ваше позволение, господин директоре и тате и милостива госпожо и майко!

— Бъдете щастливи, деца! — ронеше сълзи мама.

Когато Матилда отиде да го изпрати в антрето, мен ме изгониха от стаята, а мама каза на тате:

— Матилда ще ражда през есента, след два месеца.

— До месец ще вдигнем сватбата — заяви тате. — Оженваме го и после го повишавам с декрет.

После влезе Матилда и каза, че оня глупак искал да я целуне.

— Ама че нахалство! — възмути се мама.

— Но пък е образцов служител — въздъхна тате.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.